din existenţa ei ideală în existenţa concretă (laie).

Dar dacă lucrurile sunt trăite sub aspectul de posibilităţi pentru gând mai mult decât sub aspectul realităţilor de înfăptuit, ce sens mai poate să aibă alternativa? Şi ce sens capătă faptul rezolvării ei, al ieşirii din ea: decizia?

Într-adevăr, a decide, adică a opta, nu are sens decât într-o lume în care posibilitatea stă faţă în faţă cu prezenţa; adică, în care fapta alege dintre posibilităţi pe aceea pe care o realizează, o împlineşte în fapt, operând asupra împrejurărilor.

Dimpotrivă, conştiinţa că existenţa e o posibilitate, altfel zis, că toate planurile ei sunt echivalente pentru gând, conştiinţa că e suficient doar să le gândeşti ori să le-nchipui, pentru ca să le şi ai, are drept urmare inevitabilă suprimarea sensului existenţial al alternativei: dispariţia necesităţii de a alege între posibilităţile care se exclud numai în perspectiva trecerii lor în faptă. Negaţia absolută a uneia din posibilităţi, care e cheia prin care se asigură celeilalte coborârea în real, ciurul prin care se alege nefiinţa de existenţa de fapt, nu mai funcţionează în acest caz. Hotarul dublei negaţii, acel: „nu se poate să nu", care caracterizează